

Zümi városi virágvarázsa Pannival

Egy napsütéses délelőttön Zümi, a kíváncsi kis méhecske túl messzire repül a rétről, és hirtelen egy zajos, szürke utcán találja magát. Itt él Panni, aki szereti a fák árnyékát és a virágok illatát, csak éppen a házuk előtt alig van belőlük. Ketten úgy döntenek, ezen változtatni fognak.

Elveszett zümmögés a házak között

Zümi egész délelőtt szállt virágról virágra a rét fölött. Aztán megcsapta egy új illat, valami édes, ismeretlen. Kíváncsian követte, egyre messzebb, míg a zöld lassan elfogyott alatta, és helyét szürke tetők, csillogó ablakok, dudáló autók vették át.

– Húha... – zümmögte. – Hova kerültem?

Az utcán alig látott egy-egy fát. Cserepekben sínylődött néhány virág a kirakatok előtt, de a járda hosszú, kopár csík volt. A forró levegő úgy remegett, mintha a nap is elfáradt volna. Zümi szomjas lett, szárnyai elnehezültek, végül egy erkély korlátjára huppant, közvetlenül egy üres virágláda mellé.

Az erkélyajtó hirtelen kinyílt, és kilépett egy kislány. Zokniban tipegve megállt a korlátnál, észrevette a kimerült méhecskét.

– Te aztán nem ide készültél – suttogta. – Várj, hozok vizet.

Eltűnt, majd egy teáskanálnyi vízzel tért vissza, óvatosan a korláthoz érintve.

Zümi először gyanakodva pislogott, aztán belekortyolt. Érezte, ahogy az ereje lassan visszatér.

– Köszönöm – zümmögte.

A kislány szeme elkerekedett.

– Te... beszélsz? Én Panni vagyok.

– Én pedig Zümi. És azt hiszem, eltévedtem ebben a nagy, zúgó kavargásban.

Panni titkos terve a járda szélén

Panni leült az erkélyre, úgy, hogy ne ijeszsze meg a kis vendéget.

– Nálunk nincs sok virág – mondta. – Csak ez a három kókadt muskátli, meg az üres láda.

Zümi végignézett az utcán. A hosszú járdán sorakoztak a parkoló autók, szemben pékség, zöldséges, kis trafik, de sehol egy igazi virágágyás.

– Itt alig találok nektárt – sóhajtott. – Ha minden így marad, nekünk, méheknek nem lesz mit gyűjteni, nektek pedig kevesebb lesz a gyümölcs.

Panni elkomorodott. Nem szerette az olyan mondatokat, amelyek a „kevesebb lesz” szavakkal kezdődnek.

– Ha nincs elég virág, akkor ültetünk – jelentette ki végül. – Kezdhethük az utcánkban.

– De hát itt csak beton van – kétkedett Zümi, miközben körberöpülte az erkélyt.

Panni elmosolyodott.

– A föld alulról jön, a virág meg felülről. Csak közéjük kell tenni valamit. Anyu mindig ezt mondja, amikor cserepet ültetünk.

– Kellene föld, magok... meg valaki, aki engedélyezi – gondolkodott hangosan Zümi.

– Feri bácsi! – csapott a homlokára Panni. – Ő a házmester.

Mindig a bokrokat nyesegeti az udvaron, szereti a növényeket.

– Akkor menjünk, beszéljünk vele – zümmögte elszántan Zümi.

Panni felpattant. Érezte, hogy a gyomrában furcsa, izgatott bizsergés kezdődik. Ez a fajta érzés akkor jön, amikor az ember tudja, hogy valami fontosba fog.

Feri bácsi és a kopár utca kihívása

Az udvaron Feri bácsi locsolta a néhány bokrot. A slagból halkán csorgott a víz, mellette egy régi, zöld kerékpár támaszkodott a falnak.

– Szia, Feri bácsi! – szaladt oda Panni.

A levegőben eközben egy apró sárga-fekete csík suhant, de a bácsi csak a kislányt figyelte.

– Na, mi újság, Pannikám?

– Az utcánk nagyon szomorú – kezdte Panni. – Sehol egy rendes virág. Szeretnék virágos ládákat a járda szélére. Lehetne? Feri bácsi elkomorult, végignézett a forró aszfalton, a járműveken.

– Ide bizony minden nyáron betűz a nap, hamar kiszáradna – morfondírozott. – Sok vele a gond.

Ekkor Zümi lassan Feri bácsi vállára szállt. Nem csípte meg, csak finoman bűgött a fülénél.

– Ha lesznek virágok, mi segítünk – súgta. – Többen jövünk majd ide, beporozzuk őket, hogy erősek legyenek.

A bácsi ugyan nem értette a szavakat, de megérezte a szándékot. Elmosolyodott.

– Van néhány régi faláda a pincében, meg komposztföld is – adta be a derekát. – De csak akkor, ha vállalod, hogy gondozod őket, nem csak ma, hanem jövőre is.

Panni bólintott, szinte szikrát vetett a szeme.

– Ígérem. Ez nem csak dísz lesz. Olyan helyet csinálunk, ahol a bogaraknak és nekünk is jó.

– Na, ez már beszéd – húzta mosolyra a száját Feri bácsi.

Ültetés a járda szélén

Szombat délelőttre beszéltek meg az ültetést. Panni korán kelt, előkereste a szekrényből a régi kis locsolókannát, és talált néhány elfelejtett virágmagos zacskót is a fiók mélyén.

Az utcán Feri bácsi már felcipelte a faládákat, és földet lapátolt beléjük.

– Ezeket régi deszkákból szögeltem össze – magyarázta. – Kidobni kár lett volna.

– Így még a szemét se lesz több – örült Panni. – Új életet kapnak. Zümi közben körözött a ládák fölött, mintha ellenőrizné, elég mély-e a föld a kis gyökereknek.

– Itt jó lesz a százszorszépnek, ott meg a pillangóvirágnak – zümmögte, és Panni pontosan oda szórta a magokat.

Ahogy haladtak, a szomszédok is kíváncsian előbújtak. Egy kisfiú vizet hozott flakonban, egy néni kavicsokat gyűjtött, hogy körberakják velük a ládákat, és senki se tapossa le véletlenül.

– Ne pazaroljuk a vizet – figyelmeztette magát Panni. – Locsoljunk inkább késő délután is, amikor nem párolog el olyan gyorsan.

– Jó ötlet – bólintott Feri bácsi.

A kopár járda lassan átalakult. A faládák békésen sorakoztak, mint egy kis erdő kezdete. A föld még barna volt és látszólag üres, de Panni úgy nézett rá, mintha máris látná a színes virágtengert, amely hamarosan kibújik belőle.

A virágos oázis ébredése

Eltelt egy hét, aztán még egy. Panni minden nap megnézte a ládákat iskola után. Eleinte csak nedves, barna földet látott, aztán egy reggel apró zöld pontok bukkantak elő.

– Kikeltek! – kiáltotta, és körbetáncolta a ládákat.

Zümi már messziről hallotta a hangját, és azonnal odarepült. A friss levelek gyenge illatot árasztottak, mint amikor valaki óvatosan kinyit egy új mesekönyvet.

– Most jön a türelem része – zümmögte komolyan. – Nem szabad letépni, megpiszkálni őket, különben megsértődnek.

Panni nevetett, de tudta, hogy igaza van, ezért mindenkinek szolt: csak nézni szabad, tapogatni nem.

Ahogy teltek a napok, a zöld pontok szárakká nőttek, bimbók jelentek meg, aztán egy reggelre a kopár utca egyik sarka hirtelen tele lett színnel. Sárga, lila, rózsaszín virágok nyíltak, és finom, édes illat kavargott a forró levegőben.

Nem csak az emberek vették észre. Először két kíváncsi katicabogár érkezett, majd pillangók libegtek le az erkélyről, végül megjelentek Zümi társai is.

– Gyertek csak! – hívta őket Zümi. – Itt mostantól ránk is számítanak.

A járda fölött vidám zümmögés keringett, mintha az autók zaja mellé egy új, sokkal barátságosabb dallam keveredett volna.

Búcsú a virágoktól, ígéret a jövőnek

A nyár lassan őszebe fordult. A virágok némelyike magot érlelt, mások még egyszer utoljára kinyíltak. Panni gondosan kis papírzacskókba gyűjtötte a magokat.

– Ezeket jövőre elültetjük az iskola előtt is – tervezgette. – Meg a játszótér mellett, ahol most csak por van.

Zümi a legszebb virágra szállt, amely az első között bújt ki tavasszal.

– Most vissza kell mennem a rétre – mondta halkan. – De tavasszal visszanézek. Látni akarom, mi lett a magjaidból és az ötleteidből.

Panni szemében egyszerre csillogott öröm és egy kis szomorúság. Megtanulta, hogy az igazi búcsúhoz mindig tartozik egy következő találkozás ígérete is.

– Ígérem, addig is vigyázok a helyedre – felelte. – És figyelek rá, hogy ne csak itt legyenek virágok, hanem minden szürke sarokban, ahol lehet.

Az utca már egészen másnak tűnt, mint azon a napon, amikor Zümi először ideérkezett. A ládáknak még a hervadó szirmok is barátságosnak látszottak, a járda szélén lehullott magok lapultak, amelyek a következő tavaszt várták.

Zümi felszállt a magasba. A színes sáv, amelyet Panni virágai húztak a házak elé, messziről is látszott.

Odafentről a méhecske már tudta: ez nem csak egy szép utca. Ez egy ígéret arra, hogy az emberek képesek úgy dönteni, hogy a jövőre is gondolnak.

És ez a gondolat még a legszürkébb város fölött is napsütésnek érződött.

**A kopár utca végül színes, illatos, zümmögő oázissá
változott, ahol autók és virágok óvatosan
megfértek egymás mellett. Panni megtapasztalta,
milyen érzés felelősen gondolkodni a jövőről, Zümi
pedig rájött, hogy még a legszürkébb helyen is
feléledhet az élet, ha valaki meri kimondani:
„Kezdjük el, együtt.”**